

Lucian Dan Teodorovici

Silvestru
și
MARELE
DICTATOR

Cu ilustrații de CARMEN PARII

POLIROM
2020

Colectia JUNIOR este coordonata de Dan Croitoru.

© 2020 by Editura POLIROM

Aceasta carte este protejata prin copyright. Reproducerea integrala sau parciala, multiplicarea prin orice mijloace si sub orice forma, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea in format electronic sau audio, punerea la dispozitia publica, inclusiv prin internet sau prin retele de calculatoare, stocarea permanenta sau temporara pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperarii informatiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum si alte fapte similare sau similara fara permisiunea scrisa a detinatorului copyrightului reprezentand o incalcare a legislatiei cu privire la protectia proprietatii intelectuale si se pedepsesc penal si/sau civil in conformitate cu legile in vigoare.

Pe coperta: ilustratie de Carmen Parii

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iasi, Bd Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucuresti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a Romaniei:

TEODOROVICI, LUCIAN DAN

Silvestru si Marele Dictator / Lucian Dan Teodorovici; cu il. de Carmen Parii. – Iasi: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8191-4

I. Parii, Carmen (il.)

821.135.1

Printed in ROMANIA

A hălăduit o vreme pe diverse străduțe, neștiind încotro s-o ia și dându-și abia acum seama că uitase să facă un lucru esențial înainte de plecare: să pună lăbuța pe un telefon mobil și să caute acolo o hartă a capitalei Arbundiei, pe care să și-o întipărească bine în memorie. Acum însă era prea târziu, aşa că trebuia să se descurce la fața locului. S-a gândit să se strecoare într-un hotel, unde sigur ar fi găsit o hartă și ar fi rezolvat problema. Însă a observat că toate hotelurile erau închise, aşa cum se și cuvenea în vreme de epidemie. Ar fi vrut să întrebe încotro s-o ia vreo altă pisică sau, cu toate riscurile, chiar vreun câine. Însă n-a întâlnit nici o pisică și nici un câine care să fie scoși la plimbare, căci oamenii respectau izolarea, aşa cum se și cuvenea. Întâlnise, în schimb, doar niște viețuitoare, insecte, cum nu mai văzuse nicicând, un fel de cărăbuși care se adunau în copaci și urlau din toți rărunchii, scoțând sunete asurzitoare, precum al unor greieri teribil de răgușiți după o petrecere nebună în care cântaseră întreaga noapte. Silvestru a

încercat, în câteva rânduri, să obțină informații de la insectele astăzi stranii, însă n-a primit nici un răspuns: erau prea ocupate să falseze îngrozitor în concertul lor ratat ca să-l mai bage-n seamă pe pisoi.

În fine, după o perioadă de hălăduială fără direcție, s-a trezit în fața unui bulevard uriaș, iar aici aproape că s-a lăsat iarăși cuprins de-un acces de panică. Nu mai văzuse nicicând o stradă atât de largă, dar asta nu l-ar fi speriat dacă pe ea n-ar fi trecut nenumărate mașini, într-o viteză însăparemântătoare. Când spun că mașinile erau nenumărate, exagerez puțin, căci de fapt erau zeci, întrucât și șoferii respectau carantina. Însă exagerarea mea e totuși neînsemnată dacă o alăturăm celei din mintea lui Silvestru, care ar fi putut jura că prin față sa treceau fix patru sute patruzeci de infinituri de mașini. Și era obligat să traverseze această stradă, căci pe partea cealaltă a ei văzuse ceea ce căuta încă de la intrarea în capitala Arbundiei: pe o clădire, se lătea un „H“ alb pe fond albastru, ceea ce însemena că acolo se află un spital.

În ciuda curajului său, motanului i-a luat câteva minute bune, ba chiar undeva spre jumătate de oră, să-și adune energiile și concentrarea pentru a putea traversa însărcinătorul bulevard. Iar aici mă văd nevoit să mai fac o precizare: deși citise mult, deși ieșise deseori la plimbare în jurul casei, deși fusese uneori dus cu mașina în diverse călătorii scurte prin oraș sau pentru a conduce vreun membru al familiei la aeroport, Silvestru nu apucase să afle despre trecerile de pietoni. Știu că pare de necrezut, dar dacă stăm și ne gândim, până la urmă mai toți aflăm la un moment dat în viață câte un lucru pe care-l cunoștea întreaga lume în afară de noi. Și ne rușinăm atunci, dar de obicei trecem rapid peste rușinea noastră. În cazul lui Silvestru, lecturile sale pe telefonul mobil nu l-au dus, pur și simplu, spre vreun articol sau vreo carte care să trateze tema trecerilor de pietoni. În plimbările sale din jurul casei, iarăși n-avea cum să obțină informații în sensul acesta, pentru că, aşa cum știți deja, locuia într-un mic sat de la marginea unui mare oraș, iar pe-acolo

nu era nevoie de treceri de pietoni. Sigur că ar fi putut afla despre ele în călătoriile sale cu mașina. Dar nici ele nu i-au fost de vreun folos în sensul ăsta, pentru că Silvestru călătorea întotdeauna pe bancheta din spate și, din păcate, avea rău de mașină. Așa încât, de fiecare dată când se vedea în automobil, refuza să se uite pe geam, căci răul i se accentua dacă făcea asta. Prin urmare, e de înțeles această mică lacună din educația motanului.

Dacă ar fi aflat că există treceri de pietoni, situația cu care se confrunta acum s-ar fi rezolvat simplu: la nici câteva sute de metri, se afla o asemenea trecere, iar el n-ar mai fi fost nevoie să aibă parte de atâtea emoții.

Să n-o mai lungim însă, să trecem la acțiune, aşa cum, după vreo jumătate de oră, a trecut și Silvestru: s-a repezit printre zecile de mașini, curajos și concentrat la maximum. A ocolit bare de protecție și roți, aproape că a asurzit de la zgromotul claxoanelor și, mai rău decât orice, de pe la jumătatea drumului, ochii i s-au umplut de lacrimi orbitoare, din cauza gazelor

de eşapament eliberate de automobile. Însă, cum-necum, într-un final s-a văzut ajuns pe partea cealaltă. S-a oprit sub un coş de gunoi prins de-un stâlp, căutând din răsputeri să soarbă guri cât mai mari de aer, ștergându-și ochii cu lăbuțele, abia mai putând să gândească. După care a simțit arsuri în coşul pieptului, amețeli puternice și, în scurtă vreme, l-a apucat o tuse de nestăvilit. N-aș prea vrea să-o fac, dar trebuie să recunosc aici un moment de slăbiciune al motanului. Când accesul de tuse s-a mai domolit, speriat, a gândit cam aşa:

„Oare nu cumva ceea ce a citit fratele meu pe internet era fals? Oare nu cumva și animalele de companie pot face boala? Ah, în ce m-am băgat?“.

Și încă dacă ar fi gândit doar atât, poate că n-ar fi trebuit să-l considerăm chiar un moment de slăbiciune. Însă când tusea s-a oprit, iar privirea i s-a limpezit, fiind un motan rațional, și-a dat seama că nu vreun virus îi dăduse stările cu pricina, ci ele fuseseră cauzate de gazele de eşapament ale mașinilor conduse de oameni.

